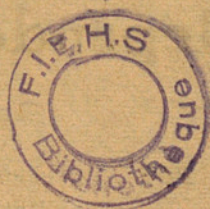

CATALUNYA
GROP N.R.

J. A SACG 415
SANTIAGO DE CUBA

BUTLLETI D' INFORMACIO CATALANA

NUMERO 40

PUBLICACIÓ DEL "CATALUNYA" GROP N. R.

FEBRER 15. 1943

CRONICA

De totes les raons que s'addueixen per negar l'evidència de les coses, n'hi ha una estúpida però poderosa. Es aquella que sintetitza la frase, "no em dóna la gana".

La unitat nacional dels catalans no ha cristal·litzat encara perquè a alguns catalans, "no els hi dóna la gana".

Es fa difícil de creure que hi hagi catalans als quals l'experiència obtinguda en una llarga lluita nacional, no els hagi fet modificar el seu criteri. Un senzill anàlisi dels fets ocorreguts porta a conclusions definitives del nostre cas, considerat en sí mateix i en relació a l'estat espanyol. Catalunya és una nacionalitat esclavitzada que sofreix avui la doble invasió del totalitarisme espanyol i de l'imperialisme castellà. La primera és una situació transitòria. Es tracta d'una modalitat política que s'avé, per la forma i el procediment, a l'afany de domini i absorció dels pobles que subjuga i d'expansió als altres pobles que va dominar un dia i sobre els quals no ha renunciat a les seves pretensions hegemòniques. La segona és una situació permanent. Es tracta de l'usdefruit d'uns drets usurpats. La modalitat actual és l'exacerbació de l'imperialisme que ha subsistit sota tots els règims i subsisteix encara en els medis espanyols a l'exili. Sota tots els règims, aquest imperialisme, ha pres formes

cautes i violentes; el mateix amb Monarquia que amb República. En conseqüència combatre el totalitarisme espanyol no vol dir precisament defensar la llibertat de Catalunya; la llibertat a què tenim dret, no aquella forma molla i suau de dominació que era una farsa. En canvi, defensar la independència de Catalunya implica necessàriament combatre el totalitarisme espanyol destruint-li les arrels unitàries que l'alimenten.

Tot això és tan evident que contradir-ho equival a posar en contra la pròpia voluntat. És "no donar-nos la gana".

Aquestes conclusions inclouen un programa d'acció per la derrota del totalitarisme en totes les seves formes i de reivindicació total, absoluta, de la nostra personalitat nacional. Significa la nostra incorporació a la causa democràtica amb personalitat pròpia.

Quan amb motiu de la dimissió del Consell de Londres i posteriorment amb el projecte de declaració col·lectiva, s'han dit tantes coses i s'ha desenfocat tant l'assumpte, hom pensa si els catalans ens hem begut el seny.

La unitat catalana té per base adoptar una posició nacional. Per definir-la calen conceptes clars i concrets. L'eixamplament del radi d'acció estimula masses suggerències inoportunes,

ha dit molt encertadament el nostre sacsejador.

Hem de proclamar el nostre dret a la independència, sense embuts, perquè és aquesta la única posició nacional i l'ambició de tots. Fins ara ningú s'ha atrevit a negar-ho, ni encara aquells eterns enamorats del crepuscle d'un Estat que va a la posta.

No proclamem la nostra ambició d'independència nacional, perquè "no ens dóna la gana", i el cert del cas és que el món no ho sabrà mentre no ho proclamem ben alt i amb energia. I quan per justificar que "no ens dóna la gana" es diu que aquest ideal possiblement no és assolible en la seva pura, es reconeix, però, que aquesta és la millor oportunitat que tenia per proclamar-lo.

Es cosa prèvia i indispensable que els organismes catalans fem aquesta proclamació. Ni les qüestions de legalitat que tant han fet parlar a tothom, ni els partits, ni res té importància en absència d'aquesta realitat nacional. Si ens deturem a pensar que la unitat catalana ha de donar amplitud i profunditat a l'esforç de tots i eficàcia positiva a l'obra de tots plegats, ens adonarem de la gran importància que té aquesta definició, ben clara i precisa, com a norma moral i d'actuació.

Cal que tots ens hi esforcem. Cal que ens dongui la gana.

En Magna Assemblea de Catalans, va Quedar Constituida la "Unitat dels Catalans Independentistes"

El dia 11 de l'actual, a les nou del vespre, va celebrar-se Consell General del Grop i l'Assemblea de catalans de Santiago de Cuba i de la província d'Orient, prèviament convocada i amb varis dies d'anticipació, per mitjà de la premsa local.

Fou un magne acte al qual hi assistiren nombroses representacions dels catalans dels pobles circumdants i es rebieren les adhesions, individuals i collectives, d'altres residents a Palmarito de Cauto, Palma Soriano, Guantánamo, que foren llegides en iniciar-se l'acte. En l'esmentada Assemblea i d'acord amb la convocatòria feta, fou declarada TRIBUNA LLIURE amb la finalitat de que hi poguessin participar, amb igualtat de drets, tots els assistents, fossin o no, socis del Grop.

En obrir-se l'acte, el primer en fer ús de la paraula, fou el Conseller en Cap del Grop, S. Carbonell i Puig qui, en un substanciós parlament, va fer un anàlisi del moviment nacionalista, recalcant la importància dels fets més destacats i significatius, de les seves derivacions i conseqüències i de l'experiència que els catalans n'hem de treure si volem que tota la nostra actuació futura sigui de profit a la causa nacional.

Va parlar eloqüentment i, per espai de més d'una hora, va mantenir el públic expectant, que sovintejava les seves mostres d'aprobació als magnífics conceptes desenrotllats per l'orador i que sovint, també, va aplaudir-lo amb frenètics i perllongats apaludiments.

Del seu magnífic discurs i d'aquella part que te una relació directa amb l'actual posició dels catalans i al present moviment d'unitat, en la impossibilitat de donar una síntesi de tot el seu discurs, transcrivim els següents parafrats.

LA UNITAT ACTUAL. NO POT DIR-SE NACIONAL.

Hi ha qui creu—digué—que la unitat és una cosa feta. La unitat només està embastada. No pot dir-se unitat nacional a aquell conjunt d'organismes que, al cap de tres anys, no ha pogut proclamar encara, que ia voluntat de Catalunya és la independència. I és aquesta precisament la única posició nacional i la única causa que pot fer-la definitivament arrelada i sòlida. La unitat que exhibim els catalans no ha passat d'aquella fase que en la vida corrent, fa que un home ben nascut, sigui condescendent amb aquell altre quina mena de vida no accepta i no cultiva, per tant, la seva amistat. En la unitat que exhibim els catalans, els homes es toleren, però les idees, les diferents maneres de concebir la vida humana, no es fonen en el gresol d'aquell ideal de la independència pàtria, sense quina condició, no és possible cap mena de llibertat. En la condescendència dels uns amb els altres, hi ha el sacrifici de l'ideal, l'únic sacrifici que no deuria de fer-se.

La unitat ha de representar la superació patriòtica dels catalans, de cap de les maneres el descens de la catalanitat dels ideològicament purs.

Això que en diuen terme mig, punt mínim de coincidència, fórmules d'entesa, és inacceptable en els nacionals d'una nacionalitat sotmesa, en els catalans, en el nostre cas, que reivindicuem els drets nacionals perquè formem part d'una nacionalitat que es diu Catalunya i que no es nacionalitat a mitges, sinó que ho és del tot. Perquè som una nació ben determinada i contra la nostra nacionalitat no han pogut res els llargs anys d'esclavatge ni cap dels intents per assimilar-nos i hem renaixut com l'au fénix, símbol de la nostra renaixença i tenim voluntat de subsistir en el món amb les característiques pròpies de la nostra nacionalitat; per això, perquè som una

nacionalitat del tot i no mitja nacionalitat, ni minoria nacional, ni regió d'enlloc, per això reclamem la nostra independència i no res menys que la nostra independència, perquè aquesta és la condició precisa per preservar la nostra nacionalitat per sempre més i hi tenim dret i la volem!

El sacrifici dintre els organismes d'unitat catalana, és unilateral. El fan els patriotes—en el fons avergonyits de que la nostra condició de catalans, col·lectivament considerada, dongui tan escasses proves de solidaritat racial—per mantenir aquesta aparença externa d'unitat, confiant en el redreçament final de la consciència nacional. Perquè ningú no pot considerar que sigui un sacrifici que un diputat que ja havia acabat el seu mandat, encara que de bona fe pugui creure que hi te dret, renunciï a l'acta; ni que un partit polític, encara que hagi estat majoritaria i s'hagi mogut dintre l'òrbita de la política espanyola per mantenir un criteri evolutiu que vol dir, nacionalment parlant, utilitzar un mitjà per servir una finalitat superior, avui es declari francament independentista; ni que ho facin aiximateix els partits socials davant l'oportunitat que tenen avui d'assolir la doble finalitat de redimir la classe i redimir la pàtria que en el fons és una sola finalitat per ésser conceptes inseparables la llibertat dels homes i la llibertat dels pobles i particularment, en el nostre cas, no és possible que hi hagin catalans lliures dintre una Catalunya esclava. No es pot considerar sacrifici per a ningú servir a la pàtria quan sigui i en la forma que sigui. Un càrrec, una acta, un lloc qualsevol de preeminència política, són ben poca cosa davant una causa nacional i com aquests no es surperen, els patriotes es veuen obligats de transigir per donar, al menys, una dèbil sensació d'unitat. Els catalans no podrem oblidar mai a aquells que, en aquesta hora, són indignes.

Fora de la independència, no n'hi cap de solució. Es la independència la única solució i, com digué Martí, és abans que la llibertat.

LA FALSA POSICIO.

Els organismes catalans per la unitat catalana giren a l'entorn d'una falsa posició altament satisfactòria a tots aquells polítics acostumats a cridar a Madrid visca Espanya i a casa nostra Visca Catalunya lliure i avui, traslladats a Amèrica, voldrien continuar amb aquell mateix confusionisme que per a ells representa el medi normal i on s'hi troben com el peix a l'aigua. El medi que els permet ésser revolucionaris dintre d'aquests organismes i entendre's amb els espanyols. Parlar en les publicacions catalanes del recobrament, de la reconquesta i de les llibertats de la pàtria oprimida i col·laborar també en les publicacions espanyoles amb intervencions desgraciades—perquè sempre se-

ran desgraciades les seves intervencions — per parlar de solucions de convivència futura que als espanyols no els hi interessin i que tampoc els hi han demanat mai, però que els hi va molt bé que ho facin espontàniament personalitats precisament integrants de les nostres organitzacions per a poder exhibir-ho en el moment precís i assegurar que no tots els catalans pensem de la mateixa manera i que no tots els catalans volem la independència.

Aquesta posició falsa és aquella que assegura que entre l'estatut i la independència, hi han moltes solucions satisfactòries. És l'equivalent del terme mig de que hem parlat. I, catalans, entre aquests dos termes hi han mol-

tes formes de subjugació però cap de llibertat. Si tenim una nacionalitat és perquè des dels nostres orígens, les generacions de catalans han vingut acumulant un seguit de coses que han determinat en nosaltres un caràcter propi i en voler governar-nos d'acord amb la nostra psicologia és perquè adquirim consciència de la nacionalitat. A tot català cal exigir-li aquesta plena consciència de la nacionalitat i és inexcusable i imperdonable que aquell que pretén ésser dirigent i els organismes dirigents, no la posseeixin amb plenitud. Fora de la independència no n'hi ha cap de solució. És la independència la única solució i, com digué Martí, és abans que la llibertat. Sense independència no hi ha llibertat.

Si les seves preocupacions no estigues sin en relació directa amb l'Espanya imperialista, parlarien de República Catalana i de Repúbliques Ibèriques, termes indubtablement més precisos i més clars que els del federalisme.

EL TOT O RES

Aquesta posició falsa és també la posició dels que anomenant-se nacionalistes senten una endèmica aversió a les definicions precises, a les posicions clares, a les "estridentcies", com ells en diuen, dels del "tot o res". És la posició dels derrotats abans de començar la lluita. Ells veuen com encara ara, l'Espanya republicana es mostra irreductible en la seva posició de no voler reconèixer la personalitat de Catalunya i davant d'això, claudiquen per primera vegada, negant-se a proclamar la integritat dels nostres drets nacionals. I sense un principi sòlid on apoiar els seus punts de vista, entre l'Estatut i la independència, refusen la solució de la independència que saben que no plau a l'enemic i es posen en situació d'admetre qualsevolga altra

fórmula de subjugació que l'estat espanyol, amb la generositat que li és característica, cregui oportú que deu donar-nos per a millor retenir-nos sota el seu domini. I en condemnar l'ideal d'independència com a solució inoportuna i inútil, no saben a quínt punt aturarse ni poden, encara que volguessin, determinar el punt on deuen de plantar-se, perquè aquesta actitud porta fatalment a una intel·ligència obligada, al pacte amb els espanyols de l'Espanya imperialista que hem conegut fins els nostres dies.

Espanya, obligada per les circumstàncies, sempre ens denarà el menys que pugui denar-nos i li convingui donar-nos. Ells n'estan tant segurs com nosaltres d'això mateix. I a aquesta causa es deuen les seves intervencions

en la premsa espanyola i el seus contactes amb la política i els polítics espanyols. Per això parlen de federalisme i de confederalisme quan ningú els hi ho demana i s'esforcen per demostrar que avui dia aquestes formes tenen un concepte diferent del d'altres temps passats i ho classifiquen en federalismes a l'europea i federalismes a l'espanyola.

Si les seves preocupacions no estiguessin en relació directa amb l'espanya imperialista i es volguessin referir a una convivència futura amb els pobles peninsulars, parlarien de República Catalana i de Repúbliques Ibèriques, termes indubtablement més precisos i més clars que els del federalisme.

Hem d'ésser el motor que generi el moviment de totes les forces catalanes, l'impuls continuat cap amunt, ascendint sempre cap a la finalitat suprema d'un ideal noble i just..

PER QUE VOLEM LA UNIO DELS INDEPENDENTISTES?

Si el partidaris de la independència nacional estem d'acord en això fonamental i precisament perquè estem d'acord en això fonamental no representen problemes insolubles cap dels altres problemes particulars que sentim com a components d'un conglomerat social, per què demanem la unitat dels independentistes. Perquè es tracta de la unitat global dels catalans i la nostra missió com a catalans emigrats no seria acomplerta sinó ens esforçéssim per a que aquesta unitat global arribi a manifestar-se de la única manera que pot i deu manifestar-se: com una unitat nacional que, amb personalitat pròpia, aspira a la independència pàtria.

Es tracta doncs de donar la màxima eficàcia a l'acció de tots els sectors de catalans que aspirem a que Catalunya sigui un Estat lliure i sobirà. ¿De quina manera? Coordinant i mancomunant els nostres actes per a que a tot arreu responguin de la mateixa manera i en una mateixa direcció. Fent gran, plegats, el que enfocat en una mateixa direcció i inspirat en un mateix sentit, subdividit, resulta insignificant. Hem d'ésser el motor que generi el moviment de totes les forces catalanes, l'impuls continuat cap amunt, ascendint sempre, cap a la finalitat suprema d'un ideal noble i just.

Hem de posar en activitat la força latent de les grans masses de l'emigració catalana. Això de les masses semblarà una miqueta estrany als polítics nouvinguts que de les masses en tenien un concepte tangible; les sotmetien a números en èpoques electorals i les veien al seu davant inflamades per obra de la seva paraula.

La política catalana que es dei a nacionalista però que del nacionalisme no en tingué mai una visió ulterior, no en sabia res de l'emigració catalana ni de les masses de què parlem. Com a signe de l'època, un nacionalista català, meritíssim com a intel·lectual però dolent com a polític, escrivia a "La Publicitat" de Barcelona, quatre fàstics dedicats a les emigracions d'Amèrica: erem casinets i burros amb "quartos". Però cada català en arribar a terres d'Amèrica s'ha trobat amb un altre català on sigui que hagi arribat. I arreu ha pogut comprobar l'empremta del geni català donant prestigi a la nostra raça. Dons bé, l'arribada de catalans a diferents llocs d'Amèrica ha causat la florida de noves entitats catalanes i la revifalla d'altres esmortuïdes per anèmia nacional. Però hi ha cents, milers de catalans deslligats de tot contacte entre sí i amb les entitats catalanes que equival a dir de tot contacte amb la Pàtria. Cal agluti-

nar-los, cal fer vibrar en tots ells altra vegada les inquietuds patriòtiques. I aquesta obra hem de fer-la els independentistes que posseïm les paraules màgiques que penetren la consciència i obren els cors. Les paraules de la llibertat, de la llibertat autèntica; les paraules resoltes que són les que inspiren fe i exciten l'entusiasme.

Per obra nostra, dels independentistes, s'han de tornar a sentir les paraules inoïdes després d'aquell pelegrinatge patriòtic de Macià per aquest continent, d'independència i República Catalana, que feien vibrar els cors d'emoció i entusiasme i que semblaven un ressó d'aquelles altres dels llibertadors americans que, per alt exemple nostre, feien comunes les causes d'independència i de solidaritat continental.

I en pronunciar-les hi posarem la mateixa sinceritat i la mateixa resolta voluntat de l'Avi, amb més experiència i amb menys perill de que les prostituteixin els homes que el feren tòrcer amb els mateixos cants de sirena concordista que avui, entre nosaltres, encara entonen a honor de l'Espanya imperialista, posant al descobert la seva doble misèria espiritual en haver trait una vegada la República Catalana i en disposar-se a trair-la novament en la millor oportunitat per assolir-la.

La unitat nacional és la causa immediata a una consciència nacional plenament recobrada.

EL CONCEPTE DE LA UNITAT NACIONAL

La reunió de diferents sectors catalans no és precisament la unitat catalana. I molt menys, la unitat nacional catalana. Per a que això sigui, cal que la caracteritzi l'afany de tots posat en una mateixa finalitat, millor diríem

encara, en un mateix destí. El destí natural de la nacionalitat és la seva independència. Així va definir-ho Prat de la Riba: a cada Nació un Estat propi. Aquest ha estat l'afany de totes les nacionalitats redimides i aquest és

l'afany de totes les nacionalitats que encara no han triomfat. El de la nostra no és cap excepció, encara que esperits endarrerits, covards o sectaris, pretenguin desvirtuar-ho.

La unitat nacional és la causa imme-

diata a una consciència nacional plenament recuperada. És la constant del patriotisme. És necessària abans per determinar el moment madur de l'atac i de la victòria. És necessària mentre duren les condicions polítiques que naturalment deu gaudir una nacionalitat, és a dir, la vigència de l'Estat que la representa, per evitar que siguin destruïts una i altre en qualsevol contingència de la vida. Quan perdrem les nostres llibertats haviem perdut bona part de la nostra consciència nacional. Però si forem vençuts no poguerem ésser destruïts. La nostra nacionalitat ha resistit una prova duríssima per centúries i n'ha sortit triomfant i hem de considerar, en aquestes circumstàncies adverses, quan una mena d'instint de conservació ens empeny a tots cap a la unitat i tots la desigem, i tots la volem i tots clamem per ella, que ens trobem en el moment madur de l'atac i de la victòria. Hem d'empenyer la consciència nacional cap a la resolució definitiva. Hem de voler triomfar; aquesta és la nostra feina.

Definicions clares, actituds resoltes, decisions enèrgiques, això és el que volem veure en tots els catalans. Se'ns diu romàntics. No en som de romàntics, som positivistes; sabem el terreny que trepigem i sabem el que volem. Ni l'amor és sempre romàntic, ni el patriotisme—amor de pàtria—ho és tampoc. El patriotisme és necessari per crear les condicions del triomf. Això ho saben també els polítics que l'han explotat en benefici propi. Avui es parla de consciència de guerra, ¿és romàntic això? Galvanitzar l'esforç de tots els ciutadans per a que rendixin el màxim per fer la guerra i

guanyar-la, és patriòtic; és el desdoblament de la consciència nacional, unida per assegurar la seva existència política lliure i una causa universal de llibertat.

Endurir les vèrtebres per a que obeeixin el manament de la voluntat, és també la nostra consciència de guerra. La batalla l'hem de guanyar afirmant davant del món, amb valentia, la nostra voluntat nacional. Sovint llegim, quan s'especula sobre les condicions del món a la post-guerra, que probablement l'organització futura es faci a base de grups i que Catalunya pot considerar-se en el de l'Europa occidental i es suggereix que els catalans, mirant el futur, siguem els qui oferim solucions.

No serem nosaltres els qui neguem que Catalunya contribueixi amb la millor bona voluntat i el millor desig, a l'ordenació universal i particularment europea. Però és oportú que afirmem que abans és precís que el món conegui que Catalunya vol organitzar-se en Estat lliure i sobirà i, a base d'ell, contribuir a l'ordenació convenient. Contra els interessos de Catalunya lluiten els interessos d'Espanya i encara poden lluitar els interessos de l'Espanya que prevaleixi al final d'aquesta guerra. La nostra voluntat ha d'ésser clarament manifestada per evitar que es cometi una injustícia amb Catalunya. Si els imponderables del dia de demà no destorbessin la implantació d'aquestes estructures que diuen que s'estudien, cal que el món democràtic conegui i sàpiga que en aquest occident d'Europa no hi haurà la pau perdurable que s'afanyen en obtenir, si una nacionalitat viva com la nostra fos víctima de la injustícia i,

privada de la llibertat a què te dret i a què aspira, se la condemnés a esclavitud. Si en aquest tombant de la vida universal en que sembla que una civilització s'acaba per donar pas a una altra civilització més justa i humana, l'error d'aplicació fes víctima de les injustícies a les societats i als pobles, l'humanitat es convulsionaria en tràgics moviments, fins que l'esgotament o el predomini de la justícia verdadera, l'apaivagués fins a una altra alba da d'altra nova civilització. Parlar clar és de la nostra conveniència. Per no haver parlat clar, el generós sacrifici de milers de catalans, en la guerra passada, fou inútil per la causa catalana.

La unitat catalana, la consciència de la nacionalitat en actiu, ha d'ésser tant decidida de cara enfora com de cara endins. No voldríem que la nova vida de Catalunya s'inaugurés sota el signe de cap injustícia. Inspirats en les doctrines del mestre Martí i Julià, quina efigie presideix el nostre saló de sessions i espiritualment tenim sempre present en nosaltres, intèrpretem el nacionalisme com una causa social que ha de fer justícia a Catalunya i als catalans.

Afrontar tots els problemes i establir el màxim de cooperació i de previsió per inaugurar el dia de demà una pàtria lliure i digna, amb possibilitats iguals per a tothom i justa pels de dalt i pels de baix, és el nostre afany.

En la Unió dels catalans independentistes posem tots els nostres entusiasmes. Més que unir-nos, hem de juramentarnos. Avant sempre, per la República Catalana.

En haver acabat el seu magnífic parlament, fou llargament aplaudit.

Si abans semblava una estridència dir-se separatista, avui, els catalans d'ací i d'allí, tots som separatistes.

En mig d'un ambient fervorosament patriòtic, es llegiren els Punts bàsics essencials de la Unió dels catalans independentistes. A petició d'un dels assistents foren aplaudits en senyal d'aprobació. La presidència, però, no acceptà que els punts fossin aclamats,

sinó aprovats per separat cada un d'ells, interpretant que així es donava compliment a la convocatòria feta. Declarada la tribuna pública, es procedí doncs a donar lectura a cada un dels punts que foren aprovats per unanimitat, un per un.

Varis dels assistents feren ús de la paraula per declarar públicament la seva adhesió i entre els parlaments fou remarcable el del compatriota Alexandre Solana, qui procedent de la República Dominicana, fa poc que es troba entre nosaltres. Visiblement emocionat

per la importància i el fervor patriòtic de l'acte que presenciava les seves paraules foren per ratificar la fe en els destins de la Catalunya independent. "Si abans—digué—semblava una estridència dir-se separatista, avui, jo que assegurar-vos-ho, els catalans d'aquí i els d'allí, tots som separatistes.

Abans encara hi havia el dubte i la confiança en que el nostre problema nacional pogués endegarse pels camins de la política. Avui ningú s'ho creu. Els que hem viscut a Catalunya aquests quinze darrers anys—i els companys aquí presents que com jo els visqueren, ho corroboraran—que hem presenciat

el canvi de règim i les alternatives de la política dintre del mateix, hem arribat a conclusions definitives en el que es refereix a la solució del problema nacional de Catalunya. Cap solució parcial pot satisfer les ànsies del nostre poble. L'anhel de tots els catalans és la independència."

Pertànyer a les minories quan aquestes tenen la raó i actuen honestament, és un honor. . .

Finalment parlà, Jaume Sais, el Conseller Secretari del Grop. Els seus conceptes clars, tallants i directes, mereixien, cada un d'ells, l'aprobació i els aplaudiments de la cocurrència. Entre altres coses digué: "Aquests punts senzills, clars, que tot català hauria d'acceptar perquè marquen camí a seguir i l'únic aglutinant dels catalans que pensem en el demà de la Pàtria i en Catalunya, per sobre de totes les coses; que no imposen cap limitació ni exclouen a ningú més que a aquells essencialment contraris al liberalisme i a la democràcia, aquests punts veureu com tenen opositors.

Sentireu a dir que són estridents, que ho deuriem de dir d'aquella altra manera i no d'aquesta; que tenen tots els ets i uts i un munt de coses que espanten als pusil·lànimes, als demagogos, als massa savis i als polítics interessats en el confusionisme, tots ells enemics de la claredat per conveniència pròpia.

Però a l'interès de Catalunya convé parlar així. Cal tancar camins per sapiguer amb qui es compta per anar pels camins bons, pels camins treturats, pels camins nacionals. Es hora ja que els catalans es defineixin: amb Catalunya o contra Catalunya".

"Es freqüent l'actitud d'aquells homes que esperen veure de quin cantó es decanta la majoria i qui es el que guanya per determinar aleshores la seva posició al costat, invariablement, dels qui més aventatges ofereixen. Aquesta actitud, catalans, a més d'ésser indigna, és criminal. Mentre amb la seva inacció toleren impassibles que els nostres germans morin de pri-

vacions, de fam i de misèria en els camps de concentració i les companyies de treball, ajuden també a que el feixisme i l'imperialisme espanyols completin la seva obra de destrucció de la nacionalitat catalana. I no ajuntant-se amb els qui lluitem per una Catalunya lliure i sobirana, condemnen la nostra Pàtria a perpètua esclavitud.

Pertànyer a les minories quan aquestes tenen la raó i actuen honestament, és un honor.

Jo reclamo, catalans, l'homenatge de tots vosaltres als fundadors del Grop que éssent una minoria fa 35 anys, no s'apartaren mai de la línia patriòtica, recta i inflexible i han ac-

tuat tothora honestament i ens han lliurat un casal pur de catalanitat. Ells han estat homes d'honor".

"El Grop no ha tingut en compte en iniciar aquest moviment que si guem una minoria. Posseim la raó, actuem honestament; tenim fe i esperit de sacrifici; ben aviat serem una majoria. La majoria que farà que els catalans puguin anar pel món mostrant les credencials de ciutadans de la República Catalana, no amb les denigrants, per a nosaltres, credencials manlevades de l'estat espanyol que tant els hi agraden als catalans enemics de si mateixos i de la seva pàtria, Catalunya".

UNS COMENTARIS QUE AGRAMIM

Tots els diaris d'aquesta ciutat esferen ressó de la magna assemblea celebrada en les edicions dels dies següents al de la celebració.

El diari "Oriente" en l'article editorial, "Varios temas", corresponent al dia 12 de l'actual, feia aquests comentaris:

"Las fronteras de los pueblos no pueden trazarse, con figuras geométricas caprichosas, sobre los mapas. Cada pueblo tiene su historia, su tradición, sus costumbres, sus características peculiares, su idioma, su carácter, su idiosincracia y modalidades propias. Pero, ante todo y sobre todo, tiene su alma propia y su propio espíritu, esencia de su propia vida. El acto celebrado anoche por los catalanes que residen en Santiago de Cuba, ha

diado relieve de hecho y potencia de acción, a estas ideas abstractas. Cataluña no se ha ingertado a España, por que son fibras de opuesta constitución. Ni étnica ni espiritualmente, pueden cuajarse sus moléculas que se repelen y expulsan. El alma catalana vibró anoche con el mismo estrépito de las inolvidables semaras rojas que congestionaban a Montjuich de eminentes prisioneros. Allí estaba anoche presente y alerta, el espíritu del Dr. Robert, para citar solo a uno, en el punto inicial de un movimiento que será universal dentro de un mes. Los Pirineos no pueden ser una cordillera para agrupar a un lado y otro de sus laderas a pueblos disímiles. Por sobre ellos, existe la voluntad formidable de un pueblo que eleva sus potentes alas a picachos más altos todavía".

CATALANS

La prometedora perspectiva dels aconeixements mundials aconsellen al poble català—si és que vol fer valer el seu dret a ocupar el lloc que li pertoca al costat dels pobles lliures del món—que s'apressi a exterioritzar-se com el que és: **UNA UNITAT NACIONAL QUE, AMB PERSONALITAT PROPIA, ASPIRA A LA INDEPENDÈNCIA PATRIA.**

Cal que el món conegui, neta i crua-ment, la veritat catalana. Cal que tots els partidaris de la independència pàtria ens unim per donar, per nostra banda, la presència d'una voluntat catalana concreta i definida i per a influenciar, eficaçment i saludable, per mitjà d'una acció coordinada, els organismes catalans retardats, per moltes i diverses causes, en l'afirmació i en l'acció del que és anhel de tots els catalans: la independència.

Creiem que no es deu ni es pot retardar més l'inici d'aquesta unió.

Entitats i particulars ens ho han suggerit i recomanat. I malgrat ésser tasca feixuga, superior a nostra capacitat, perquè el temps apremia deixem de banda nostra humilitat i modèstia i, per deure patriòtic, acceptem i fem nostra la suggerència i deixem, provisionalment, constituït en el **CATALUNYA, GROU N. R.**, l'iniciament de la constitució de la **UNITAT DELS CATALANS INDEPENDENTISTES**, sota els següents punts bàsics essencials:

I.—Acceptació sense reserves de l'ideal d'independència pàtria.

II.—Actuació franca i decidida per la independència nacional, deslligada de l'Estat espanyol i dels partits nacionals espanyols, tant polítics com socials.

III.—Actuació pel desvetllament de la consciència nacional de tots els països de llengua catalana, en vistes a la futura estructuració política de la nacionalitat catalana.

IV.—Combatre no solament el totalitarisme espanyol, sinó també l'imperialisme castellà, comú a totalitaris, monàrquics i republicans.

V.—Contacte amb els moviments independentistes peninsulars com el mitjà més eficaç per anorrear definitivament l'imperialisme castellà o espanyol.

VI.—Contacte immediat, per mitjà d'un organisme adient, amb el món internacional.

VII.—Engrandir la unitat dels catalans amb les entitats i nuclis i els partits polítics i socials que acceptin dit ideal i la disciplina que ell implica.

VIII.—Propugnar per l'organització de les forces de combatents catalans per ajudar a les democràcies en la seva lluita contra el totalitarisme.

Amb plena confiança de no ésser decebuts, sol·licitem la vostra ràpida adhesió a aquest moviment, acceptant els punts bàsics per a poder activar la mancomunitat i la coordinació de

l'acció per l'assoliment de l'Estat lliure i sobirà de Catalunya i poder també estudiar l'estructuració orgànica i visible de la unitat global dels catalans.

Lluny del nostre propòsit està el fer un organisme en pugna amb el Consell Nacional de Londres. El nostre més gran desig és que el Consell Nacional de Londres, es faci seus els punts bàsics de la **UNITAT DELS CATALANS INDEPENDENTISTES**. Si així venturosament succeeix, aleshores, automàticament, tindrà l'adhesió de tots els sectors independentistes i el seu ferm i decidit recolzament i podrà el C. N. de L., esdevenir el Cap Suprem Executiu fins arribar a constituir-se en Govern Provisional de la República Catalana.

“**CATALUNYA**”, Grup N. R.

(Acordat en Consell General i en Assemblea de Catalans de Santiago de Cuba i de la Província d'Orient, celebrats el dia 11 de Febrer del 1943.)

—x—

IMPORTANTES:

En demandar adhesions individuals, volem que cada català com prengui la importància que te el fer-ho si es sent identificat amb nosaltres. Amb aquesta finalitat pot utilitzar la planeta adjunta.

Els catalans residents a Centre i Sud-Amèrica, són pregats de fer-ho col·lectivament, relacionant en un full apart, els noms i les adreces de cada ú dels signants, a l'objecte de que ens sigui tramés per via aèria.

CONSUMATUM EST!

Ja està fet el començament de la **Unió dels Catalans Independentistes** tenint al “**CATALUNYA**”, Grup N. R. de centre motor, recolzat per determinats nuclis, entitats i personalitats del Sur i Centre d'Amèrica. Llegiu, si us plau, el substancial contingut de les planes del present número del “**Butlletí**” dedicat a aquest trascendental assumpte.

Sabem que som, **per ara**, una minoria, i, sabem també que aquesta minoria, igualment com succeí en l'època de Macià, es convertirà en una majoria que farà possible la proclamació

SACSEJANT

—o—

de la tercera República Catalana.

Que no somriguin els eters descreguts i pessimistes.

¡Es inevitable! No precisament perquè ho prescriu el fat de Catalunya, sinó perquè el sentit comú, la lògica, el seny, els sentiments i la voluntat de la majoria dels catalans ho tornaran a voler així, emportant-s'en, com una rinada, aigua avall perquè s'ofeguin en les ones llotoses i pudentes de la seva indignitat, a tots aquells mersells, renegats i aprofitadors que, com

els ex-homes de sang d'esclau, preferixen llepar els peus de l'amo que els poteja, a integrar-se amb els germans de pàtria al voltant de Catalunya.

LA VERITABLE COMUNITAT

La que resideix en els vuit punts bàsics aprovats, aquesta sí és una veritable “comunitat”, perquè aquests vuit punts són comuns a tot català nacionalista. Cap pot afectar la ideologia política, social o religiosa, ni els interessos ni els sentiments de cap català de bona fe; ni cap connacional que no porti el llast de les aberracions doctrinàries i tàctiques del totalitaris-

me, o de l'imperialisme, pot trobar-hi res absolutament en pugna amb sí mateix.

N'hi ha prou amb ésser català de sentiments liberals i democràtics per a què pugui immediatament fer-se'ls seus.

Permeteu-nos que els reproduïm. Confiem en que us convencereu que contenen la concreció, la sintetització i la "comunitat" recomanades en un "sacseig" del número prop-passat per a simplificar les bases de la Unió dels Catalans, desproveïdes de "barroquisme" i de "cranequerisme".

PRIMER PUNT:

"Acceptació, sense reserves, de l'ideal d'independència pàtria".

Aquest ideal és el màxim aglutinant. El que l'accepti amb reserves mentals o amb fins inconfessables, que pensi que tard o d'hora es posarà en evidència i en sofrirà les conseqüències.

SEGON:

"Actuació franca i decidida per la independència nacional, deslligada de l'estat espanyol i dels partits nacionals espanyols, tant polítics com socials".

No fent-ho així, sempre el poble català resultaria invisible als ulls del món internacional, deixat com estaria aquell dintre del conglomerat espanyol. Si volem que se'ns vegi com el que som, una Unitat Nacional Absoluta, cal actuar d'esquena a tots els partits nacionals espanyols. Masses proves passades i presents tenim dels malestrucs resultats de les relacions "conlllevacionistes" dels partits catalans amb els de l'estat opressor.

I encara n'hi han que no han escarmentat, ni s'han esmenat!

Ma! llamp...!

TERCER:

"Actuació pel desvetllament de la consciència nacional en tots els països de llengua catalana, en vistes a la futura estructuració política de la nacionalitat Catalana".

Es una necessitat i un deure. Cal agrupar, dintre una estructuració política federal —(aquí si hi cap el federalisme, i no dintre l'actual estat espanyol)— a tota la gran família catalana. Cal que estiguin al redós de la

comú Mare Pàtria, Catalunya, tots els germans de les terres catalanes, que aquests si són els nostres genuïns germans, i no els seculars enemics de les terres castellanes.

QUART:

"Combatre no solament el totalitarisme espanyol, sinó també l'imperialisme castellà, comú a totalitaris, monàrquics i republicans".

Que també els republicans i partits classistes castellans, o espanyols, són imperialistes i enemics de la llibertat de Catalunya, no hi ha cap dubte. ¿Qui no sap com s'han manifestat suara figures representatives de la política i del socialisme espanyols?

Per això és evident que combatre únicament el Totalitarisme espanyol anant de bracet amb els partits imperialistes, no és combatre per la llibertat de Catalunya. Cal, sí, combatre el totalitarisme, però al costat d'altres sectors independentistes peninsulars i de les Democràcies, i, a l'ensem, lluitar contra l'imperialisme rastellà, que això si és combatre directament per la llibertat de Catalunya.

Fusionar-se amb un enemic de nostra llibertat per anar solament contra un enemic comú, com el totalitarisme espanyol, significa lliurar-se, lligat de mans, a la voluntat dels partits espanyols; quelcom com fer el paper de "cornut i pagar el beure".

CINQUÉ:

"Contacte amb els moviments independentistes peninsulars, com el mitjà més eficaç per a la desintegració i desimperialització de l'actual estat espanyol".

No hi ha cap dubte que, adhuc çò exposat en relació al punt quart, el contacte amb els independentistes bascos i gallecs pot portar una actuació exitosa en posar en evidència la ficció que és la nació espanyola com estat, i que l'independització de les nacionalitats gallega, basca i catalana portaria, automàticament, la desintegració de l'actual estat espanyol i la possibilitat de fer eixore, per sempre més, l'innat imperialisme castellà.

SISÉ:

"Contacte immediat, per mitjà d'organisme adient, amb el món internacional".

Es urgentíssim. Per això s'ha començat ja l'Unió dels Catalans Independentistes, i es veuria agradosament dres, es fes seus els punts bàsics aprovats, puix aquest, automàticament, tindria l'adhesió i el ferm recolzament dels nuclis independentistes i podria esdevenir el desitjat Suprem Executiu, fins arribar a constituir-se en govern provisional de la República Catalana, a l'exili, en contacte amb els governs de les Democràcies.

SETÉ:

"Engrandir la unitat dels catalans amb les entitats i nuclis i els partits polítics i socials que acceptin dit ideal i la disciplina que ell implica".

No hi ha prejudicis contra cap de les ideologies considerades, temporalment i mentre no s'hagi aconseguit la independència pàtria, com secundàries. Tot català de bona fe, liberal i democrata, te cabuda dintre les fileres de la Unió, estant, això si, obligat a acceptar la disciplina que l'ideal comporta, és a dir, ésser conseqüent amb la pròpia ideologia cabdal, tant en l'actuació com en les tàctiques a seguir i en l'exteriorització dels sentiments i de les ideologies secundàries, les quals no poden mai, en cap caire, estar en pugna am l'ideal independentista.

Encendre un ciri a Déu i un altre al Diable, és un evident delictes de claudicació. O amb Catalunya, o contra Catalunya.

VUITÉ:

"Propugnar per l'organització de les forces combatents catalanes per ajudar a les Democràcies en la seva lluita contra el totalitarisme".

L'ajut físic a les Democràcies és indispensable que el dongui el poble català, si aquest vol, com realment ho vol, ésser tingut en compte a l'hora de la Pau. Si no fem la unió global catalana a base de l'independentisme, mai podrem donar aquest ajut físic.

Recordem l'eixore sacrifici dels 14 mil catalans que moriren en la anterior guerra mundial. Els contingents de catalans no varen tenir la personalitat que, com per exemple, tingueren els txecs. Afegim-hi la mediatització dels polítics catalans d'aquell temps que, per compte de reclamar una independència, pidolaren una autonomia. Resultat: el "pas d'histoires" d'en Clemeceau.